

رئاسة الشؤون الدينية
بالمسجد الحرام والمسجد النبوي

ТОҶИКӢ

ТАҶИКИ

كَيْفِيَّةُ صَلَاةِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

Равиши намози Паёмбар (Саллалоҳу алайҳи ва саллам)

Аллома Шайх
Абдулазиз ибни Абдуллоҳ ибни Боз

كَيْفِيَّةُ صَلَاةِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

Равиши намози Паёмбар (Саллалоҳу алайҳи ва саллам)

لِفَضِيلَةِ الشَّيْخِ الْعَلَامَةِ
عَبْدِ الْعَزِيزِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ بَازٍ
عَفَرَ اللَّهُ لَهُ وَلِوَالِدَيْهِ وَلِلْمُسْلِمِينَ

Аллома Шайх
Абдулазиз ибни Абдуллоҳ ибни Боз

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Равиши намози Паёмбар (Саллалоҳу алайҳи ва саллам)

Аллома Шайх

Абдулазиз ибни Абдуллоҳ ибни Боз

Ба номи Худованди Бахшандаи Меҳрубон

Ҳамду ситоиш барои Аллоҳи якто ва дуруду салом бар банда ва расулаш, Паёмбари мо Муҳаммад ва хонадону асҳобаш. Аммо баъд:

Ин чанд сухани мухтасар дар баёни сифати намози Паёмбар (Саллалоҳу алайҳи ва саллам) аст, ки хостам онро ба ҳар марду зани мусалмон тақдим намоям, то ҳар касе, ки онро мутолиа мекунад, дар пайравӣ аз эшон кӯшиш намояд; зеро Паёмбар (Саллалоҳу алайҳи ва саллам) фармудаанд:

(صَلُّوا كَمَا رَأَيْتُمُونِي أُصَلِّي).

(Намоз бихонед, ҳамчуноне, ки маро дидед намоз меҳонам (Мисли ман намоз хонед))¹.
Тафсил ва баён:

1- Таҳоратро ба пуррагӣ анҷом додан, яъне ҳамон гуна, ки Аллоҳ Субҳонаҳу ва Таъоло дар ин суханаш амр фармудааст, таҳорат намудан:

¹ Ривояти Бухорӣ, рақами (605).

﴿يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ...﴾.

(Эй касоне, ки имон овардаед чун ба [қасди] намоз бархостед, рӯйи худ ва дастҳоятонро то оринҷ бишӯед ва саратонро масҳ кунед ва пойҳоятонро то ду шитолинг [бучулак бишӯед]...) (Сураи Моид, ояти 6). Оят.

Паёмбар (Саллалоҳу алайҳи ва саллам) мефармояд:

(لَا تُقْبَلُ صَلَاةٌ بِغَيْرِ طَهْوٍ).

"Намоз бе таҳорат қабул намешавад"¹.

Дар ҷои дигар Паёмбар (Саллалоҳу алайҳи ва саллам) ба касе, ки намозашро хато гузорид, фармуданд:

(إِذَا قُمْتَ إِلَى الصَّلَاةِ، فَاسْبِغِ الْوُضُوءَ).

(Ҳаргоҳ барои намоз бархостӣ, таҳоратро комил бигир)².

2- Намозгузор дар ҳар кучое, ки бошад, бо ҳамаи баданаш ба сӯи қибла, ки Каъба аст, рӯй меоварад. Бо дилаш нияти намозеро мекунад, ки меҳодад бихонад, хоҳ фарз бошад ё нофила. Ниятро бо забон талаффуз намекунад; зеро талаффузи ният бо забон машруъ нест, балки

¹ Ривояти Муслим, рақами (224).

² Ривояти Бухорӣ, рақами (5782).

бидъат аст, чунки Паёмбар (Саллалоҳу алайҳи ва саллам) ва саҳобагонаш (разияллоҳу анҳум) ниятро талаффуз накардаанд. Агар имом ё танҳогузор бошад, барои худ сутрае қарор медиҳад, ки ба сӯи он намоз бихонад. Рӯй овардан ба қибла шарти намоз аст, магар дар масъалаҳои истисноии маълуме, ки дар китобҳои аҳли илм баён шудааст.

3- Такбири таҳрима "Аллоҳу акбар" гуфта, нигоҳашро ба ҷои сачдааш равона мекунад.

4- Дастонашро ҳангоми такбир гуфтан то баробари шонаҳо ё гӯшҳо мебардорад.

5- Дасти росташро бар кафи дасти чап, банди даст ва соид дар болои синаи худ мегузорад; зеро ин аз Паёмбар (Саллалоҳу алайҳи ва саллам) собит шудааст.

6- Хондани дуои истифтоҳ суннат аст ва он чунин аст:

(اللَّهُمَّ بَاعِدْ بَيْنِي وَبَيْنَ خَطَايَايَ، كَمَا بَاعَدْتَ بَيْنَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ، اللَّهُمَّ نَقِّنِي مِنَ الْخَطَايَا كَمَا يُنَقَّى الثَّوْبُ الْأَبْيَضُ مِنَ الدَّنَسِ، اللَّهُمَّ اغْسِلْ خَطَايَايَ بِالْمَاءِ وَالثَّلْجِ وَالْبَرَدِ).

(Аллоҳумма боъид байнӣ ва байна хатоёя, камо боъадта байнал-машриқи вал-мағриб, Аллоҳумма наққинӣ минал-хатоё, камо юнаққо ас-савбул-абязу минад-данас, Аллоҳумма иғсил хатоёя бил-мои вас-салҷи вал-барад)
(4).Тарҷума: (Парвардигоро, миёни ману

хатоҳоям фосила андоз, чуноне ки миёни машриқу мағриб фосила андохтаї. Парвардигоро, маро аз хатоҳо пок гардон, чуноне ки ҷомаи сафед аз чирк пок мешавад. Парвардигоро, хатоҳоямро бо обу барфу жола бишӯй)¹.

Агар хоҳад, ба ҷои он инро мегӯяд:

(سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ، وَتَبَارَكَ اسْمُكَ، وَتَعَالَى جَدُّكَ، وَلَا إِلَهَ غَيْرُكَ).

(Субҳонака-ллоҳумма ва биҳамдика, ва таборака-смука ва таъоло ҷаддука, ва ло илоҳа ғайрука)², Агар дигар дуоҳои истифтоҳи собитшуда аз Паёмбар (Саллалоҳу алайҳи ва саллам) ро бихонад, боке нест ва беҳтар аст, ки гоҳ инро бигӯяд ва гоҳ дигарино; зеро ин дар пайравӣ комилтар аст. Сипас "Аъзузу биллоҳи мина-ш-шайтони-р-раҷим, Бисмиллоҳи-р-Раҳмони-р-Раҳим" мегӯяд ва сураи Фотиҳаро мехонад, ба далели ин фармудааш:

(لَا صَلَاةَ لِمَنْ لَمْ يَقْرَأْ بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ).

"Касе сураи Фотиҳаро нахонад, намоз нахондааст"³. Баъди он "Омин"-ро дар намозҳои ҷаҳрӣ бо овози баланд ва дар намозҳои сиррӣ паст мегӯяд, Сипас ҳар миқдоре, ки аз Қуръон

¹ Ривояти Бухорӣ, рақами (744), Муслим, рақами (598).

² Ривояти Муслим, рақами (399).

³ Ривояти Бухорӣ, рақами (756).

барояш муяссар шавад, меҳонад. Беҳтар он аст, ки баъди сураи Фотиҳа дар намозҳои Пешин, Аср ва Хуфтан аз сураҳои авсати муфасссал, дар намози Бомдод аз тиволи (дароз) он ва дар намози Шом гоҳе аз тиволи он ва гоҳе аз қисори (кӯтоҳ) он бихонад, бинобар аҳодисе, ки дар ин маврид ворид шудааст.

7- Такбиргӯён рукуъ мекунад ва дастонашро баробари китфҳо ё гӯшҳояш мебардорад, сарашро баробари пушташ қарор медиҳад ва дастонашро бо ангуштони кушода болои зонухояш мегузорад. Дар рукуъ ором мегирад ва мегӯяд: "Субҳона раббиял-ъазим". Афзал он аст, ки онро се бор ё бештар такрор кунад ва мустаҳаб аст, ки ҳамроҳи он бигӯяд:

(سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ، اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي).

(Субҳонака-ллоҳумма ва биҳамдика, Аллоҳумма-ғфир-лӣ)¹.

8- Аз рукуъ бархоста, дастонашро баробари китфҳояш ё гӯшҳояш бардошта, мегӯяд: "Самиъаллоҳу лиман ҳамидаҳ". Тарҷума: Аллоҳ шунид онкиро ҳамдаш гуфт. Агар имом бошад ё касе, ки танҳо намоз меҳонад, дар ҳоли бархостанаш мегӯяд:

(رَبَّنَا وَلَكَ الْحَمْدُ حَمْدًا كَثِيرًا طَيِّبًا مُبَارَكًا فِيهِ مِلْءُ السَّمَوَاتِ وَمِلْءُ الْأَرْضِ،

¹ Ривояти Бухорӣ, рақами (817), Муслим, рақами (484).

وَمِلَّةٌ مَا شِئْتَ مِنْ شَيْءٍ بَعْدُ).

(Раббано ва лака-л-ҳамд, ҳамдан касиран таййибан муборақан фиҳи, милъас-самовоти ва милъа-л-арзи, ва милъа мо шиъта мин шайъин баъд)¹.

Аммо агар муқтадӣ бошад, пас ҳангоми бархостан мегӯяд: «Раббано ва лакал ҳамд» то охири он чӣ қаблан зикр шуд. Ва агар ҳар яке аз онҳо – яъне имом, муқтадӣ ва танҳогузор – илова кунад,

(أَهْلَ الْقَنَاءِ وَالْمَجْدِ، أَحَقُّ مَا قَالَ الْعَبْدُ، وَكُنَّا لَكَ عَبْدٌ: اللَّهُمَّ لَا مَانِعَ لِمَا أَعْطَيْتَ، وَلَا مُعْطِيَ لِمَا مَنَعْتَ، وَلَا يَنْفَعُ ذَا الْجَدِّ مِنْكَ الْجَدُّ).

(Аҳла-с-санои валмаҷд, аҳаққу мо қола-л-абду ва куллоно лака абдун: Аллоҳумма ло мониъа лимо аътайта ва ло муътия лимо манаъта ва ло янфаъу за-л-ҷадди минка-л-ҷадд) (9).Тарҷума: (Эй сазовори ҳамду ситоиш ва бузургворӣ, сазовортарин чизе, ки банда гуфт, ва ҳамаи мо бандаи Туем: Худоё, он чиро, ки Ту ато кардӣ, касе боздошта наметавонад ва он чиро, ки Ту манъ кардӣ, касе ато карда наметавонад ва сарватманду соҳибиқболро сарвату иқболаш дар назди Ту ғоида намерасонад).² Он хуб аст, зеро аз ӯ собит аст.

¹ Ривояти Бухорӣ, рақами (711), Муслим, рақами (598).

² Ривояти Муслим, рақами (477).

Мустаҳаб аст, ки ҳар яки онҳо – яъне имом, маъмум ва танҳогузор – дастони худро болои синааш гузорад, чуноне ки дар қиёми пеш аз рукуъ анҷом медод, зеро ин кор аз Паёмбар (Саллалоҳу алайҳи ва саллам) дар ҳадиси Воил ибни Ҳуҷр ва Саҳл ибни Саъд (разияллоҳу анҳумо) собит шудааст.

9- Такбир гуфта сачда мекунад, агар барояш осон бошад, зонуҳояшро пеш аз дастҳояш мегузорад, ва агар мушкил бошад, дастҳояшро пеш аз зонуҳояш мегузорад. Ангуштони пойҳо ва дастҳояшро ба сӯи қибла мегирад ва ангуштони дастҳояшро ба ҳам часпонида, дароз нигоҳ медорад. Ва бар ҳафт аъзо сачда мекунад: пешонӣ ҳамроҳ бо бинӣ, кафи дастҳо, зонуҳо ва нӯги ангуштони пойҳо. Ва "Субҳона раббиял-аъло" мегӯяд. Суннат аст, ки инро се бор ё бештар бигӯяд ва мустаҳаб аст, ки ҳамроҳи он инро низ бигӯяд:

(سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ رَبَّنَا وَبِحَمْدِكَ، اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي).

(Субҳонака-ллоҳумма Раббано ва биҳамдика, Аллоҳумма-ғфир лӣ) Бисёр дуо намояд, ба далели ин сухани Паёмбар (Саллалоҳу алайҳи ва саллам), ки мефармояд:

(أَمَّا الرُّكُوعُ، فَعَظَّمُوا فِيهِ الرَّبَّ، وَأَمَّا السُّجُودُ، فَاجْتَهِدُوا فِي الدُّعَاءِ، فَقِيمَنَّ أَنْ يُسْتَجَابَ لَكُمْ).

(Аммо дар рукуъ, Парвардигорро ба бузургӣ

ёд кунед ва аммо дар сачда пас ба дуо бикӯшед, зеро сазовор аст, ки дуои шумо дар он мавриди пазириш қарор гирад).¹

Аз Парвардигораш хайри дунё ва охиратро талаб мекунад, Хоҳ намози фарз бошад ё нафл, бозуҳояшро аз паҳлуҳояш, шикамашро аз ронҳояш ва ронҳояшро аз соқҳояш дур мекунад ва оринҷҳояшро аз замин мебардорад, ба далели ин фармудаи Паёмбар (Саллалоҳу алайҳи ва саллам):

(اعْتَدِلُوا فِي السُّجُودِ، وَلَا يَبْسُطْ أَحَدُكُمْ ذِرَاعِيَهُ انْبِسَاطَ الْكَلْبِ).

(Дар сачда эътидолро риоя кунед ва ҳеҷ кадоми шумо оринҷҳои худро монанди сағ паҳн накунад)².

10- Сарашро такбир гуфта боло мекунад ва бар пой чапаш мешинад ва пойи росташро рост мекунад ва дастонашро бар болои ронҳо ва зонуҳояш мегузорад ва мегӯяд:

(رَبِّ اغْفِرْ لِي وَارْحَمْنِي وَاهْدِنِي وَارْزُقْنِي وَعَافِنِي وَاجْبُرْنِي).

(Раббӣ иғфир лӣ ва-рҳамнӣ ва-ҳдинӣ ва-рзуқнӣ ва ӯфинӣ ва-ҷбурнӣ)³.Тарҷума: (Парвардигоро, маро биёмурз ва ба ман раҳм кун ва маро ҳидоят кун

¹ Ривояти Муслим, рақами (479).

² Ривояти Бухорӣ, рақами (788), Муслим, рақами (493).

³ Ривояти Тирмизӣ, рақами (284), Абудовуд рақами (850), Ибни Моча рақами (898).

ва ба ман рӯзӣ бидеҳ ва ба ман офият бидеҳ ва нуқсонҳоямро чуброн кун). Дар ин ништастан ором меёбад.

11. Бо гуфтани "Аллоху акбар" сачдаи дуввумро анҷом медиҳад ва дар он ҳамон кореро мекунад, ки дар сачдаи аввал карда буд.

12- Бо гуфтани такбир сарашро бардошта, монанди нишастии байни ду сачда андаке менишинад, ки онро ҷалсаи истироҳат меноманд. Ин нишаст мустаҳаб аст ва агар онро тарк кунад, гуноҳе бар ӯ нест. Дар ин нишаст зикр ва дуое вучуд надорад. Сипас, барои рақъати дуввум меҳезад. Агар барояш осон бошад, бо таъя ба зонуҳояш бармеҳезад ва агар мушкил бошад, ба замин таъя мекунад. Сипас, сураи "Фотиҳа" ва баъд аз он ҳар чӣ аз Қуръон барояш муяссар шавад, қироат мекунад. Сипас, монанди рақъати аввал амал мекунад.

13- Агар намоз ду рақъатӣ бошад, монанди намози бомдод, Ҷумъа ва Идайн, баъд аз бардоштани сар аз сачдаи дуввум, пои росташро қоим нигоҳ дошта, бар пои чапаш ба таври ифтирош менишинад. Дасти росташро бар рони росташ гузошта, ҳамаи ангуштонашро ба ҷуз ангушти ишорат (субоба) ҷамъ мекунад ва бо он ба тавҳид ишора менамояд. Агар ангушти хурд ва беноми дасти росташро ҷамъ карда, ангушти калонашро бо ангушти миёна ҳалқа созад ва бо ангушти ишорат ишора

намојад, ин ҳам хуб аст; зеро ҳар ду сифат аз Паёмбар (Саллалоҳу алайҳи ва саллам) собит шудааст. Ва афзал он аст, ки гоҳе инро ва гоҳе онро анҷом диҳад. Дасти чапашро бар рон ва зонуи чапаш мегузорад. Сипас дар ин нишаст ташаххудро меконад, ки он чунин аст:

(التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ).

(Аттаҳиёту лиллоҳи вас-салавоту ват-тайибот. Ассалому ъалайка ай-юҳан-набӣ ва раҳматуллоҳи ва баракотух. Ассалому ъалайно ва ъало ибодиллоҳис-солиҳин. Ашҳаду ал-лоилоҳа иллалоҳу ва ашҳаду анна Муҳаммадан ъабдуҳу ва расулуҳу), Баъд аз он мегӯяд:

(اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ؛ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا بَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ؛ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ).

(Аллоҳумма саллӣ ъало Муҳаммадин ва ъало оли Муҳаммад, камо саллайта ъало Иброҳима ва ъало оли Иброҳим; Иннака ҳамидум-маҷид, ва борик ъало Муҳаммадин ва ъало оли Муҳаммад, камо борақта ъало Иброҳима ва ъало оли Иброҳим; Иннака ҳамидум-маҷид)¹.

¹ Ривояти Бухорӣ, рақами (797), Муслим, рақами (402).

Аз чаҳор чиз ба Аллоҳ паноҳ бурда, мегӯяд:
(اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ جَهَنَّمَ، وَمِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَحْيَا
وَالْمَمَاتِ، وَمِنْ شَرِّ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَالِ).

(Худоё, ман аз азоби дӯзах ва азоби қабр ва аз
фитнаи зиндагӣ ва марг ва аз шарри фитнаи
Дачҷоли Масеҳ ба Ту паноҳ меҷӯям)¹.

Сипас ҳар ончи аз хайри дунё ва охират
бихоҳад, дуо мекунад ва агар барои падару
модараш ё дигар мусалмонон дуо кунад,
ишколе надорад - хоҳ намоз фарз бошад ё
нофила -; ба далели умумии гуфтори Паёмбар
(Саллалоҳу алайҳи ва саллам) дар ҳадиси Ибни
Масъуд (разияллоҳу анҳу), вақте ки ба ӯ
ташаҳхудро таълим дод:

(ثُمَّ لِيَخْتَرُ مِنَ الدُّعَاءِ بَعْدَ أَعَجَبَهُ إِلَيْهِ فَيَدْعُو).

(Баъд аз он, ҳар дуо, ки барояш писанд аст,
интихоб карда, дуо кунад)². Ва дар лафзи дигар
омадааст:

(ثُمَّ لِيَخْتَرُ مِنَ الْمَسْأَلَةِ مَا شَاءَ).

(Сипас ҳар дуоеро, ки бихоҳад, интихоб
кунад).³

Ин дуоҳо ҳар ончи барои банда дар дунё ва

¹ Ривояти бухорӣ, рақами (1311), Муслим, рақами (588).

² Ривояти Насой, рақами (1298).

³ Ривояти Муслим, рақами (402).

охираташ нафъ дорад, дар бар мегирад. Сипас ба тарафи росту чапаш "Ассалому алайкум ва раҳматуллоҳ, Ассалому алайкум ва раҳматуллоҳ" гуфта салом медиҳад.

14- Агар намоз се ракаъата бошад, монанди намози шом, ё чаҳор ракаъата бошад, монанди намозҳои пешин, аср ва хуфтан, ташахҳуди дар боло зикршударо ҳамроҳ бо салавот бар Паёмбар (Саллалоҳу алайҳи ва саллам) меҳонад, сипас бо така ба зонуҳояш бармехезад ва дастонашро то баробари китфҳояш ё гӯшҳояш боло бурда "Аллоҳу акбар" мегӯяд, ва онҳоро - яъне дастонашро - бар рӯи синааш мегузорад, чунончи дар боло зикр шуд, ва танҳо сураи Фотиҳаро меҳонад. Агар дар ракаъати сеюм ва чаҳоруми намози пешин баъзан ба ғайр аз сураи Фотиҳа чизе илова кунад, боке нест, зеро далеле бар ин амр аз Паёмбар (Саллалоҳу алайҳи ва саллам) дар ҳадиси Абусаъид (разияллоҳу анҳу) собит шудааст. Агар баъд аз ташахҳуди аввал салавотро бар Паёмбар (Саллалоҳу алайҳи ва саллам) тарк кунад, боке нест, зеро он дар ташахҳуди аввал мустаҳаб аст, на воҷиб. Сипас баъд аз ракаъати сеюми намози шом ва баъд аз ракаъати чаҳоруми намозҳои пешин, аср ва хуфтан ташахҳуд меҳонад, чунончи дар мавриди намози ду ракаъата зикр шуд, сипас ба тарафи рост ва чапаш салом медиҳад, ва се бор аз Аллоҳ омурзиш металабад (Астағфируллоҳ

мегӯяд), сипас мегӯяд:

(اللَّهُمَّ أَنْتَ السَّلَامُ وَمِنْكَ السَّلَامُ، تَبَارَكْتَ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ).

(Аллоҳумма анта-с-салом ва минка-с-салом, таборакта ё за-л-чалоли ва-л-икром)¹. Агар имом бошад, пеш аз он ки ба сӯи мардум рӯй гардонад, мегӯяд:

(لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ، وَلَهُ الْحَمْدُ، وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، اللَّهُمَّ لَا مَانِعَ لِمَا أَعْطَيْتَ، وَلَا مُعْطِيَ لِمَا مَنَعْتَ، وَلَا يَنْفَعُ ذَا الْجَدِّ مِنْكَ الْجَدُّ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَلَا نَعْبُدُ إِلَّا إِيَّاهُ، لَهُ التَّعَمُّعُ وَلَهُ الْفَضْلُ، وَلَهُ الثَّنَاءُ الْحَسَنُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ).

(Ло илоҳа илла- Аллоҳ ваҳдаҳу ло шарика лаҳу, лаҳу-л-мулку ва лаҳу-л-ҳамд ва ҳува ғало кулли шайъин қадир, Ло ҳавла ва ло қуввата илло биллоҳ, Аллоҳумма ло мониъа лимо аътайта ва ло муътия лимо манаъта ва ло янфаъу за-л-ҷадди минка-л-ҷадд, ло илоҳа илла- Аллоҳ ва ло наъбуду илло ийёҳ, лаҳу-н-неъмату ва лаҳу-л-фазл ва лаҳу-с-саноулҳасан, ло илоҳа илла- Аллоҳ, мухлисина лаҳу-д-дина ва лав кариха-л-кофирун"².

Сию се бор тасбеҳи Аллоҳ мегӯяд (Субҳоналлоҳ) ва ҳамин қадар ҳамди Ёро мегӯяд (Алҳамду лиллоҳ) ва ҳамин қадар

¹ Ривояти Муслим, рақами (591).

² Ривояти Муслим, рақами (402)

такбири Ёро мегӯяд (Аллоҳу акбар) ва барои пурра кардани сад мегӯяд: «Ло илоҳа иллаллоҳу ваҳдаҳу ло шарика лаҳ, лаҳул-мулку ва лаҳул-ҳамд ва ҳува ало кулли шайъин қадир». Баъд аз ҳар намоз Оятулкурсиرو ва сураҳои «Қул ҳуваллоҳу аҳад», «Қул аъзузу бираббил-фалақ» ва «Қул аъзузу бираббин-нос»-ро меҳонад. Мустаҳаб аст, ки ин се сураро баъд аз намози бомдод ва намози шом се маротиба такрор кунад, зеро дар ин бора ҳадисҳо аз Паёмбар (Саллалоҳу алайҳи ва саллам) ривоят шудааст. Гуфтани ҳамаи ин зикрҳо суннат ҳастанд, на фарз.

Барои ҳар як мусалмони марду зан машруъ аст, ки пеш аз намози пешин чаҳор рақъат ва баъд аз он ду рақъат, ва баъд аз намози шом ду рақъат, ва баъд аз намози ҳуфтан ду рақъат, ва пеш аз намози бомдод ду рақъат намоз бихонад. Ҳамагӣ дувоздаҳ рақъат мешавад. Ин рақъатҳоро "суннатҳои ротиба" меноманд, зеро Паёмбар (Саллалоҳу алайҳи ва саллам) онҳоро дар ғайри сафар мунтазам меҳонаданд. Аммо дар сафар, ба ҷуз аз суннати намози бомдод ва витр, дигарҳояшро тарк мекард, зеро Паёмбар (Саллалоҳу алайҳи ва саллам) дар сафар ва дар хона онҳоро мунтазам меҳонд, ва беҳтар аст, ки ин намозҳои суннат ва витр дар хона хонда шаванд, аммо агар дар масҷид хонда шаванд, ҳеҷ боке нест; зеро Паёмбар (Саллалоҳу алайҳи

ва саллам) фармудаанд:

(أَفْضَلُ صَلَاةِ الْمَرْءِ فِي بَيْتِهِ، إِلَّا الصَّلَاةَ الْمَكْتُوبَةَ).

"Беҳтарин намози шахс, ҷуз фариза, намозест, ки дар хонааш меғузорад"¹.

Муҳофизат бар ин рақъатҳо аз сабабҳои ворид шудан ба биҳишт аст, бинобар сухани Паёмбар (Саллалоҳу алайҳи ва саллам), ки фармуданд:

(مَنْ صَلَّى عَشْرَةَ رَكْعَةٍ فِي يَوْمٍ وَلَيْلَةٍ، بُنِيَ لَهُ بِهِنَّ بَيْتٌ فِي الْجَنَّةِ).

(Касе дар як шабонарӯз дувоздаҳ рақъат бихонад, барояш хонае дар биҳишт сохта мешавад)².

Агар пеш аз аср ҷаҳор рақъат, пеш аз намози мағриб ду рақъат ва пеш аз намози ишо ду рақъат намоз бигзорад, некӯст; зеро аз Паёмбар (Саллалоҳу алайҳи ва саллам) он чӣ бар ин далолат мекунад, собит шудааст. Ва агар баъд аз зуҳр ҷаҳор рақъат ва пеш аз он ҷаҳор рақъат бигзорад, ин ҳам некӯст; зеро Паёмбар (Саллалоҳу алайҳи ва саллам) фармудаанд:

(مَنْ حَافَظَ عَلَى أَرْبَعِ رَكَعَاتٍ قَبْلَ الظُّهْرِ، وَأَرْبَعٍ بَعْدَهَا حَرَّمَ اللَّهُ عَلَى النَّارِ).

(Касе, ки бар ҷаҳор рақъати пеш аз (фарзи) пешин ва ҷаҳор рақъат баъд аз он пайвастагӣ ва мудовимат кунад, Худованд ўро бар оташи

¹ Ривояти Бухорӣ, рақами (6860).

² Ривояти Муслим, рақами (728).

дӯзах ҳаром месозад)¹. Маъно он ин аст, ки бар суннати ротиба ду рақъат баъд аз зуҳр меафзояд. Зеро суннати ротиба чаҳор рақъат пеш аз он ва ду рақъат баъд аз он аст. Пас агар баъд аз он ду рақъати дигар биафзояд, он чизе, ки дар ҳадиси Умми Ҳабиба (разияллоҳу анҳо) зикр шудааст, ҳосил мешавад.

Худованд тавфиқдиҳанда аст, Дурудуду саломи Аллоҳ бар паёмбарамон Муҳаммад (Саллалоҳу алайҳи ва саллам) ва бар аҳли байту асҳобаш ва пайравонаш, ки то рӯзи қиёмат ба некӣ аз ӯ пайравӣ мекунанд, бод.

¹ Ривояти Аҳмад, рақами (25547), Тирмизӣ, рақами (393), Абудовуд, рақами (1077).

رسالة الحرمين

Послание Двух Святынь

Направляющий контент для посетителей Запретной мечети и
мечети Пророка на разных языках

